

ДЪДОВОТО ЯНЕВО МАГАРЕ

Едно време небето било много ниско. Месечината ходѣла надъ плетищата, между клонитѣ на дърветата и хората могли да я ловятъ съ ржце. Вечерно време дѣдовцитѣ присѣгали и палѣли лулитѣ си на нейния огънь. А звездитѣ кацали по куминитѣ. По онуй време свѣщи и кандила нѣмало. Щомъ мръквало, всѣка бабичка отивала подъ камината, повдигала се на прѣсти, улавяла една звезда и я запирала въ собичката, да свѣти намѣсто газениче. На сутринята бабичката отключвала собичката и пушчала запрѣната звезда, която припвала нагоре като златна птица.

Имало тогава въ нашето село единъ дѣдо Яне.

Сетенъ сиромашъ билъ дѣдо Яне. Нѣмалъ нито синъ, нито дъщеря, нито куче, нито коте. Ималъ си само една сламена колиба, а предъ колибата растѣла една немощна праскова. Въ колибата, окачена на стената висѣла една икона. Всѣка вечеръ на колѣне дѣдо Яне се молилъ на Дѣда Господа да даде голѣмъ родъ на овошкитѣ, че да натежи прасковата му. Тази праскова, щомъ узрѣла дѣдото я обиралъ, напѣлвалъ единъ кошъ съ плодъ и отивалъ къмъ голѣмия градъ, да занесе прасковитѣ на царя. За всѣки кошъ царятъ му начиталъ по петъ жълтици и съ тѣхъ дѣдо Яне си купувалъ брашѣнце за презъ цѣлата година.

Една година прасковата натегнала отъ родъ и презъ есенята заруменѣлитѣ плодове помамили очитѣ на пжтницитѣ, що минували край дѣдовата Янева колиба. Всѣки день край колибата се въртѣлъ единъ циганинъ и посѣгалъ съ ржка:

— Дѣдо, откъсни едно зърно!

— Какво?

— Зрънце ми дай, да си разквася устата.

Днесъ тѣй, утре тѣй, кога узрѣли хубаво прасковитѣ, дѣдо Яне ги обралъ въ коша и се закахърилъ какъ ще ги мъкне на гърбъ утре, като не му държатъ краката.

Дошълъ циганинътъ.

Бѣлитѣ му зъби лъснали.